

BİLGİN ADALI

GEÇMİŞTEN GELEN KONUKLAR

48.
baskı

Kapak Resmi: Mert Tugen

ZAMAN BİSİKLETİ 2

CAN
ÇOCUK

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

 ÇİN
ÇOCUK

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2004

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-0460-4

1. Basım: 2004

48. Basım: 7000 adet, Mart 2024

Kapak Resmi: Mert Tugen

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran

Düzeltili: Seda Ateş

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarım: Mine Pek, Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoğlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık Yayıncılık San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Sertifika No: 45099; Adres: Maltepe Mah. Davutpaşa Çiftelhavuzlar Sk.

No:16 Acar San. Sit. Zeytinburnu, İstanbul

Zaman Bisikleti 2

Geçmişten Gelen Konuklar

BİLGİN ADALI

Kapak Resmi: Mert Tugen

BİLGİN ADALI (1944-2012)

1944 yılında Safranbolu’da doğan Bilgin Adalı’nın çocukluğu, babasının görevi nedeniyle Antalya, Mersin ve Alanya’da geçti. İlk şiir ve öykü denemeleri, o lise çağındayken, Kıbrıs’ta yayımlanan *Beşparmak* dergisinde ve Mersin’de arkadaşlarıyla birlikte çıkardığı *Kıyı* dergisinde yayımlandı. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Basın Yayın Yüksek Okulu’nda, radyo ve televizyon programcılığı alanında öğrenim gördü. 1968 yılında TRT’de çalışmaya başlayan ve bu kurumun ilk yönetmenlerinden biri olan Adalı, 1976’ya kadar TRT Ankara Televizyonu’nda Kurtuluş Savaşı’nı, Atatürk’ü ve Atatürk Devrimleri’ni konu alan belgesel filmler, kültür ve sanat programları, çocuk ve gençlik programları hazırladı. 1973’te Türk Dil Kurumu üyeliğine seçildi. 1976-1984 yılları arasında Âlim Şerif Onaran’la birlikte Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sinema Televizyon Bölümü’nün üç kurucusundan biri olarak belgesel yönetmenliği ve yapımcılığı, fotoğrafçılık, yaratıcı yazarlık, senaryo yazarlığı, televizyon programcılığı gibi alanlarda dersler verdi. Daha sonra bölüm başkanı da olduğu üniversiteden 1984’te ayrılarak İstanbul’da reklam yazarlığı ve yaratıcı yönetmenlik yaptı.

Belgesel senaryolarının yanında, çocuklar için çok sayıda kitap yazdı. Özellikle tarihi, bilimi, buluşları temel aldığı kurgularıyla çok sevilen Bilgin Adalı 29 Eylül 2012’de yaşama veda etse de, kitaplarında geçmişin izini sürüp geleceğin hayalini kuran düşünceli ve oyunbaz sesiyle çocukların “Bilgin Amca”sı olmayı hep sürdürecektir.

“İlk büyük yolculuğumu Ay’a yaptım. Jules Verne’in Ay’a Yolculuk kitabıyla. İki Çocuğun Devriâlemi kitabını okuyarak tüm dünyayı dolaşıp serüvenden serüvene koştuğumda, beşinci sınıftaydım. Kitapların evreninde unutulmaz geziler yaparken bir de baktım büyümüşüm. Bu kez gerçek yolculuklara çıktım. Yurdumuzun hemen her yanını, dünyamızın da yarısını dolaştım. Bir gün canım sıkıldı hep günümüzde yaşamaktan. Zaman Bisikleti’yle zaman içinde yolculuğa çıktım. Sonra da gördüklerimi oturup yazdım. Bir sürü kitabım oldu.”

YAZARIN YAYINEVİMİZDEN ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI:

Alev Kız Aninna (Aninna’nın Serüvenleri 1) • Büyük Göç (Aninna’nın Serüvenleri 2) • Atlantis’in Çocukları 1 • Atlantis’in Çocukları 2 • Atlantis’in Çocukları 3 • Dünyamızın İlk Şafağı (Çatalhöyük Öyküleri 1) • Ateşin Çocukları (Çatalhöyük Öyküleri 2) • Bolluk ve Savaş (Çatalhöyük Öyküleri 3) • Zaman Bisikleti (Zaman Bisikleti 1) • Zamanda Kaza (Zaman Bisikleti 3) • Genlerin Şifresi • Gezgin • Hazine Dedektifleri • Kralın Adaleti • Uzaylılar Geliyor

İçindekiler

Karşılaşma.....	9
Zamanın Kapısı Açılıyor.....	24
Uygar Dünyanın Büyüleri.....	32
Çuka Çok Dışarıda.....	41
Dönüş.....	49
Zaman İçinde Bir Başka Zaman.....	53
Zaman İçinde Gezerken Gördüklerimiz.....	60
Ayna Ayna Neredesin?.....	67
Zaman İçinde Bir Deney.....	73
Çuka'nın Büyüleri.....	79
Hastalık Büyüsü.....	87

Karşılaşma

İnanılmaz güzellikte bir pazar günüydü. Sabah erkenden kalkıp kendime bir kahve hazırladım. Kitabımı alıp bahçeye çıktım. Tam kahvemi içip kitabımı okuyarak keyifli bir pazar sabahı geçirmeye hazırlanıyordum ki, karşı bloktan saygısız biri avaz avaz açtığı bir müzik parçasını dinletmeye başladı bana. Belki ilk parçadan sonra hevesini alır da vazgeçer diye bekledim, ama ne mümkün! Sonunda çaresiz; kahvemi, kitabımı alıp içeriye girdim.

İçeri girer girmez dikildi karşıma kızlar.

“Karain’e ne zaman gideceğiz?” diye sordu Yağmur.

“Bu hafta gitmeyeceğiz,” dedim kararlı bir sesle. “Son gidişimizde yaşadıklarımızı unuttunuz mu?”

Karain’e son gittiğimizde, Çuka ve Anin’le karşılaşmıştık. Daha doğrusu, uzaktan mağarayı incelerken onlara yakalanmıştık. Bu iki kardeşle tanışmak doğrusu bizim için çok heyecan verici olmuştu. Ama onların belleğinde bizden, bizimle karşılaştıkları sırada gördüklerinden en küçük bir iz bile kalması, zamanın akışını da, tarihi de tümüyle değiştirebileceğinden, onlarla karşılaşmamızdan birkaç dakika öncesine gidip kendi zamanımıza öyle dönmüştük. Yani o karşılaşmayı onların belleğinden silmiştik.

Yağmur’la Damla günlerdir, onlarla karşılaştığımız zamana dönmemizi istiyorlardı.

“Niye ille de tam o zaman?” diye sordum.

“Onları alıp bizim zamanımıza getirmek içiini...” diye yanıtladı ikisi birden. Belli ki birlikte oldukça düşünüp tartışmışlardı bu konuyu.

“Delirdiniz mi siz? Böyle bir şey yaparsak zamanın akışı da, tarih de tümüyle değişir. Günümüzdeki her şey, bildiğimizden çok farklı bir duruma gelebilir.”

“Amaaan babaaa, geçen sefer yaptığımız gibi, onlarla karşılaşmamızdan birkaç dakika öncesine döner, kendi çağımıza öyle geliriz. Hiçbir şey değişmemiş olur,” diye karşı çıktı Yağmur.

“Hem baba, düşünsene bir; bizim çağımıza gelmek onlar için de bizim için de ne kadar heyecanlı olur,” diye atıldı Damla.

Aslında böyle bir çağ atlamanın onların üstünde

yapacağı etkiyi ben de çok merak ediyordum. Ama doğrusu, böyle bir işe girişmekten çekiniyordum. Düşünsenize, ilk çağlarda yaşayan, ateşi bile yeni keşfetmiş bir topluluğun iki genç üyesini alıp bizim çağımıza getireceksiniz...

“Olmaz!” diye kestirip attım. “Hem anneniz de izin vermez buna.”

“Aaa, niye olmasın, doğrusu ben pek sevinirim,” diye öteden söze karıştı Elif.

Hoppalaaa... Karşımda iken üç oldular. Köpeğimizi Bambi benden yana oy kullansa bile, aile cumhuriyetimizde üçe karşı iki yenilmiş durumdaydım. Homurdana homurdana, “Bu konuda biraz düşünmeliyim...” dedim.

Sonraki günler olaysız geçti. Kimsenin, Anin’le Çuka’yı bizim çağımıza getirme konusunda bir girişimi olmadı. Unuttuklarını düşünmeye başlamıştım. Cuma günü işten döndüğümde kızları karşımda buldum.

“Gitmiyor muyuz?” diye sordu Yağmur.

“Nereye?”

“Aman babaaa...” diye söze girdi Damla, “Karain’e gidecektik ya! Biz her şeyi hazırladık bile.”

Ben bu gece kitap okumayı tasarlıyordum. Kızlar da oturup televizyonda, döndüre döndüre hep aynı şeyleri anlatan o saçma dizilerden birini izleyecekti herhalde. “Karain’e gitmek, televizyon dizisi izlemekten daha yararlı olur onlar için,” diye düşündüm.

“Tamam gidelim, ama onları buraya getirmek falan yok. Bu da benim son sözüm. Yoksa bir daha oraya asla götürmem sizi.”

Artık öfkelenmeye başlamıştım doğrusu. Ben böyle kesin konuşunca, onlar da direnmekten vazgeçti.

“Hem ben hep aynı yıllara gitmekten sıkıldım artık. Şöyle birkaç yıl sonraya gidelim de Karain’de zaman içinde nelerin değiştiğini görelim.”

Bu düşüncem onların da çok hoşuna gitmişti.

“Tamam babacık!” diye sevinçle bağırıldılar.

Yağmur, zaman bisikletini, her zaman gittiğimiz tarihten on yıl sonraya ayarladı. Oraya ulaştığımızda Çuka yirmi iki, Anin de yirmi yaşlarında olacaktı.

Eşyalarımızı aldık, bisiklete kurulduk. Hooop... göz açıp kapayana kadar günümüzden yüz bin yıl öncesine, Karain Mağarası’nın önüne geldik.

Çuka’yla Anin’in evcilleştirdiği köpekler çoğalmış, kabiledaki insanların sayısı da artmış olabileceğinden, her zamanki yerimizden daha uzak, ama mağaranın her yanını rahat rahat görebileceğimiz bir yer seçtik. Son gelişimimizde olduğu gibi Çuka ile Anin’e yakalanmak istemiyordum.

Her zaman olduğu gibi, sabahın erken saatlerinde gelmiştik buraya. Kapının önünde, miskin miskin uyuyan altı-yedi köpektен ve sönmemesi için ateşin başında bekleyen ateş nöbetçisinden başka hiç kimse yoktu. İlk bakışta, mağaranın girişi ve çevresi on yıl öncesinden pek farklı görünmüyordu. Ama dikkatlice bakınca, ufak tefek değişiklikler göze çarpıyordu.

Öncelikle, Çuka’nın yukarıdaki göletten mağaranın önüne su getirmek için kamışlardan yaptığı kanal, şimdi daha bol su akıtıyordu. Çünkü o ilk kamışlar, başka bir

yerden getirildiği belli olan çok daha kalın kamışlarla değiştirilmişti.

Bayırın altındaki mısırlıkta şimdi daha büyük boy mısırlar vardı. Mağaranın girişine, birkaç ayı postunun birleştirilmesiyle yapılmış, kapı yerine geçen kocaman bir post asılmıştı.

Girişteki postun bir ucu kalktı, birkaç ocuk fırladı dışarı.

İnanılmaz gzelliikte bir yaz günüydü. Gökyüzü pırıld pırıldı.

Çocuklardan biri hemen kamış oluktan akan suyun altına koştu. Belindeki deri parçasını çıkarıp suyun altına girdi. Doğrusu onun yerinde, o suyun altında olmayı çok isterdim.

ocuk deri parçasını yeniden beline bağlarken, birkaç yetişkin çıktı mağaradan dışarıya. Biri, mağaranın girişindeki postun bir ucunu yukarı kaldırarak içeriye ışık girmesini sağladı.

Az sonra, uzun boylu bir geç ıktı. Hemen tanıdık onu: Çuka'ydı.

“Ooo baba, şu yakışıklılığa bak,” diye fısıldadı Yağmur.

Gerçekten de, beline doladığı ceylan derisi eteğiyle, uzun siyah saçlarıyla çok yakışıklı bir geç olmuştu uka. Mağaranın girişinin önünde durup çevreyi saran dağlara, ormanlara uzun uzun baktı.

“Baba! Boynundaki kolyeyi gördün m?” diye fısıldadı Damla.

Bu, domuz dişlerinden yapılmış, insanın boynunu çepeçevre saran bir kolyeydi.

“Başkanlık kolyesi,” dedim.

Demek Çuka artık kabilenin başkanı olmuştu.

Yatan köpeklerden biri kalkıp kuyruğunu sallayarak Çuka’ya doğru gitti. Büyük, yaşlı bir köpekti bu.

“Bu, Dost adını verdikleri köpek olmalı,” dedi Damla.

“Eveet,” dedi Yağmur, “bak şimdi, İkinci de geliyor.”

Dost ile İkinci, Anin’in evcilleştirdiği ilk köpeklerdi. Ötekiler, bunların yavruları olmalıydı. Dost ve İkinci ile geçen gelişimimizde karşılaşmıştık.

İki köpek kuyruk sallayarak Çuka’nın elini yaladılar. Sonra, alışkın olmadıkları bir şey varmış gibi uzun uzun havayı kokladılar.

Bizden onlara doğru hafif bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Hayvanlar, bildikleri tüm kokulardan çok farklı olan bizim kokumuzu almış olabiliirdi.

Birden, Çuka’yla Anin’in bizi unutmalarını sağlamak için zamanı tersine çevirirken unuttuğumuz bir şeyi anımsadım.

Köpeklerin bizi bulmalarından bir an öncesine dönmüştük. Yani köpekler on yıl önceki karşılaşmamızda bizim kokumuzu almışlar, bize doğru gelmişlerdi. Biz onları hiç önemsememiştik. Düşündüğümüz tek şey, Çuka’yla Anin’in bizimle karşılaştıklarını unutmalarıydı. Oysa, daha önceden bizim kokumuzu almış olan köpekler, ne olduğunu, nereden geldiğini bilmeseler de, bu kokuyu anımsayabilirlerdi. Bilirsiniz, köpekler koku uzmanıdır.

Kızlara bu kaygımı anlatınca, “Aman babaaa!” dedi Yağmur. “Sen de amma şeyler düşünüyorsun.”

“Hem köpekler kokumuzu alıp buraya doğru gelmeye başlasa, onlar gelmezden çok önce biz gitmiş oluruz,” diye ekledi Damla.

Tam o sırada, genç bir kız çıktı mağaradan. Üçümüz birden, “Aniiin!” diye fısıldadık heyecanla.

O da, kömür karası saçlarıyla, uzun boylu, çok güzel bir kız olmuştu. İlk iş olarak gidip su içti, yüzünü yıkadı. Üçümüz de büyülenmiş gibi, yüz bin yıl önce yaşamış –şu anda biz onun çağındayken yaşıyor olan– bu güzel kıza bakıyorduk.

“Ablaaa, sana benziyor,” dedi Damla.

Gerçekten de andırıyordu Yağmur’u.

“O benim geçmiş zaman ikizim,” dedi Yağmur böbürlenerek.

“Ne, nee?” diye sordu Damla.

“Geçmiş zaman ikizim dedim.”

“Yani o ne demek diye soruyorum ben de.”

“Yüz bin yıl önce yaşayan Prenses Anin bendim,” dedi Yağmur.

“Öyle miii?”

“Kesin şu abuk subuk konuşmayı,” diye fısıldadım, “Çuka’nın nerede olduğunu gören var mı?”

Biz hayran hayran Anin’i izlerken, Çuka ve iki köpeği yok olmuştu.

“Ben göremiyorum,” diye fısıldadı Damla.

“Ben de,” dedi Yağmur.

Doğrusu geçen gelişimizdeki gibi yakalanmayı hiç istemiyordum.

“Hadi toparlanın gidiyoruz,” diye seslendim kızlara.

“Ama daha yeni geldik. Yarım saat bile olmadı,” diye itiraz etti Yağmur.

“Çuka’nın bizi bir kez daha bulmasını istemiyorum,” dedim.

“Çişini yapmaya gitmiştir baba, şimdi döner,” dedi Damla. “Hem bu sefer onlardan oldukça uzaktayız.”

Niye bu kadar tedirgin olmuşum ki. Kızların keyfini kaçırmamak için, biraz daha beklemeye karar verdim. Ama Çuka beş-on dakika içinde geri dönmezse, zaman bisikletine atlayıp geri dönmeye kararlıydım.

Mağaranın önü, uyanıp kalkanlarla dolmaya başlamıştı. Kabile halkı, daha güçlü, daha dinç gibi görünüyordu. Çocuklar da, eskisine oranla çok daha gülbüzdü. Rüzgâr gibi koşturup duruyorlardı ortalıkta.

Sonra birden anladım: Çuka’nın geliştirdiği avlanma yöntemleriyle daha iyi besleniyorlardı artık. Gördüğüm değişiklik ondandı.

Anin, su içip yüzünü yıkamasını bitirdikten sonra deriden yapılmış bir torbanın içine elma doldurdu. Yere oturup çocukları yanına çağırdı. Sanki bu oyunu hep oynuyorlarmış gibi, çevresinde bir çember oluşturup zıplaya zıplaya koşmaya başladı çocuklar. Koşma sürerken, içlerinden biri çemberin içine girip Anin’in önüne çöküyor, onun uzattığı elmayı alıp yeniden koşmaya başlıyordu. Çocukların hepsi birer elma alıncaya kadar sürdü bu oyun. Sonra çocuklar çığlık çığlığa dağıldı.

Anin, yerinden doğrulurken mutlulukla gülümsüyordu.

O an, saate bakmak geldi aklıma. On beş dakika geç-

mişti ve Çuka görünürde yoktu. Kızlara, “Toparlanın gidiyoruz,” demek için döndüğümde, Çuka’yı tam arkamda, dikkatle bize bakarken gördüm.

“Sakın kıpırdamayın, yoksa köpekleri üstünüze salarım,” dedi.

Kızlar da, ben de şaşkınlıktan donakalmıştık. Çuka bizi bir kez daha yakalamıştı. Doğrusu hiç hoşlanmamıştım bu işten.

O sırada garip bir şey oldu: Dost, Çuka’nın yanından ayrılıp benim yanıma geldi, elimi yalamaya başladı. Hepimiz şaşırmıştık.

“Siz dostsunuz,” dedi Çuka. “Köpek öyle diyor.”

Bizim için bir hafta, Çuka ve köpekleri için ise on yıl arayla, aynı şeyleri yeniden yaşıyorduk. Çuka, zamanı tersine çevirdiğimiz için bizi anımsamıyordu, ama köpekler, bizim zamanı tersine çevirmemizden önce aldıkları, bildikleri her şeyden farklı olan kokumuzu anımsamışlardı. Kötü bir amacımızın olmadığını biliyorlardı. Eğilip başını okşadım bu güzel köpeğin.

Çuka’ya uzun uzun kim olduğumuzu, nereden geldiğimizi anlattık. Düşmanca hiçbir niyetimizin olmadığını söyledik.

“Dostsanız, gelin kabilemle tanıştırayım sizi,” dedi.

Yapabileceğimiz bir şey yoktu o an için. Onunla birlikte mağaraya yürüdük. Bu karşılaşmanın izlerini nasıl sileceğimizi bildiğim için, herhangi bir korkum yoktu.

Mağaraya çıkan bayırı tırmanmaya başladığımızda, tüm kabile mağaranın önüne toplanmıştı. En önde Anin duruyordu.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

BİLGİN ADALI

GEÇMİŞTEN GELEN

KONUKLAR

ZAMAN BİSİKLETİ 2

Çocuk edebiyatımızın en üretken ve en sevilen yazarlarından Bilgin Adalı'nın "Zaman Bisikleti" macerası devam ediyor: Bu kez bisikletin mucitleri Yağmur ve Damla, yüz bin yıl öncesinden gelen şaşkın konukları misafir ediyor!

Zaman Bisikleti'nde, Yağmur ile Damla, babalarıyla birlikte geçmişe gidip Karain Mağarası'ndaki bir kabilenin yaşadıklarına, Çuka ile Anin'in ilginç buluşlarına tanık oluyorlardı. Geçmişten Gelen Konuklar'da ise bu gizemli mi gizemli zaman yolcululuğuna Çuka ile Anin de katılıyor. Günümüze gelen iki kardeşin uygar dünyadaki maceraları, kimi zaman gülünç, kimi zaman çok şaşırtıcı bir dizi yaşantıya işaret ediyor.

roman

YAŞ	9	10	11	+
-----	---	----	----	---

cancocuk.com

